Урок № 3-4

Дата: 11.09.2020

Тема: Основні етапи і тенденції розвитку соціологічної думки

Мета: охарактеризувати основні етапи і тенденції розвитку соціологічної думки ; розвивати аналітичне мислення, професійні навички, пам'ять, мислення; виховувати повагу спеціальності, оточуючого середовища

Хід уроку:

У розвитку соціологічних знань окреслюється кілька етапів з яскраво вираженими особливостями.

Протосоціологічний період

Охоплює проміжок часу від античної доби до початку XIX ст. Джерела історії соціологічних знань сягають сивої давнини, коли з'являються перші уявлення про світ і людину в ньому, суспільство, виникають ідеї і формуються теорії про суспільне життя, соціальні процеси, розвиток людської культури. З розвитком суспільства, еволюцією процесів самопізнання та осмислення людиною соціальних явищ і процесів зростає потреба у соціологічних знаннях. Поступово, збагачуючись історичним досвідом, стають складнішими і досконалішими погляди вчених, так само як ускладнюється і вдосконалюється сам процес пізнання та його об'єкт.

У межах протосоціологічного періоду виділяють кілька етапів формування поглядів на суспільство, закони його розвитку: античний, середньовічний, епох Відродження і Просвітництва. Важливими є передісторія емпіричної соціології, особливості розвитку державознавства та політичної арифметики.

Протосоціологічні теорії відіграли помітну роль у подальшому розвитку науки, впливаючи на формування не тільки класичних, але й сучасних поглядів на закономірності становлення та розвитку суспільства.

Протосоціологічні погляди античних мислителів

Античний період розвитку протосоціологічних знань охоплює I тис. до н. є. — IV ст. н. є. Найхарактерніші його особливості у політико-соціальних вченнях давніх Єгипту, Дворіччя, Індії, Китаю, Риму, Греції, що відображали основні риси ранніх типів суспільств, які змінили первісний лад. Тоді вже панували патріархальне натуральне господарство, державна форма власності на землю, суспільне землеволодіння, що визначали соціальну структуру системи земельних общин. Тогочасна політична і соціальна думка розвивалася на основі релігійно-міфологічної свідомості, обожнювання влади, будучи прикладною за своєю суттю. Головними для неї були питання політичного управління, функціонування влади та правосуддя. Міфологія як своєрідна форма свідомості є фантастичним відображенням дійсності, реальних подій, втіленим в усну творчість — міф (грец. Mythos — сказання, слово). Але'вже на цьому етапі нагромаджується знання про суспільне життя, формуються теорії права, моралі, держави, суспільства.

Міф є формою суспільної свідомості, яка відображає фантастичні уявлення про природу, особу, суспільство. Явища природи, історичні події зображуються в них у персоніфікованій формі. Найпоширенішими були міфи про виникнення й еволюцію світу, сонця, місяця, зірок (космогонічні), появу людини (антропо-гонічні). У них багато відомостей щодо тогочасних уявлень суспільного устрою, характеру влади, добра і зла тощо.

Міфологічний етап розвитку суспільної свідомості властивий кожному народові, нерідко трансформую-чись у релігійні світоглядні системи, релігійний культ, живлячи різні види мистецтв. Найбільшого розквіту набули давньогрецька, давньоримська, а також міфології (сукупність міфів) народів Давніх Сходу, Індії, Китаю.

Аналізуючи первісні міфи, соціологи можуть відтворити характер соціальних процесів у первісному суспільстві, особливості його цінностей і норм, соціальної структури тощо. З розвитком суспільства, зменшенням залежності людини від природи відбувається поступовий перехід від міфологічного сприйняття дійсності, реальності подій і явищ до інших форм світосприйняття, помітне місце серед яких займає епос (грец. epos — слово, розповідь, пісня) —

оповідь про героїчне минуле, картини життя народу, його ідеали, мораль, прагнення. Побутує в усній та письмовій формі: пісні, думи, билини, поеми, оповіді; крупніші жанри: поеми, повісті, романи-епопеї.

З виникненням науки історична пам'ять матеріалізується в письмових джерелах і документах. Створювали їх логографи (грец. logos — слово; grapho — пишу, креслю, малюю), з якими пов'язується перехід від усної оповіді до письмової фіксації подій.

Соціальний та історичний прогрес породжує нові форми суспільної думки, нову форму пізнання дійсності — філософію. Міфологія та епос замінюються історичними хроніками. Особливо велике значення для розвитку наукової думки відіграла поява соціальної верстви людей, які професійно займалися інтелектуальною діяльністю.

До формування соціальних теорій підступалися у своїй творчості Демокріт, Платон, Арістотель та інші мислителі античності, які намагалися пояснити сутність різноманітних фактів, процесів, явищ суспільного розвитку.

Для античної суспільно-політичної думки, на відміну від етичної, характерна відсутність теоретично обґрунтованого розмежування суспільства і держави. Давньогрецький філософ Демокріт (прибл. 460— 370 до н. є.) стверджував, що шляхом забезпечення потреб людей було створене цивілізоване суспільство. Найважливішою умовою життя людей вважав поділ праці, результати якого оцінював з погляду інтересів рабовласницького класу.

Одним з найвідоміших античних суспільствознавців є Платон, справжнє ім'я — Арістокл (427— 347 до н. є.), соціальну філософію якого можна вважати як реформістською, так і утопічною. Роздумуючи над тим, якою має бути ідеальна держава, стверджував, що більшість людей завдяки лише власним зусиллям не можуть наблизитися до досконалості, що спричиняє необхідність у державі й законах. Платон був одним з перших, хто спробував пояснити причини соціальної нерівності, тобто створив власну теорію соціальної стратифікації. На його думку, соціальна структура суспільства створювалась внаслідок дії надлюдського розуму. Він вважав, що теорія управління державою має бути заснована на вивченні людини, а здорове суспільство не може складатися з людей, яких переслідують страх і невпевненість.

Утопія Платона має амбівалентний (подвійний) характер: його ідеальна держава, незважаючи на похибки, заперечує існуючі рабовласницькі держави, а також несправедливість у цілому. Обидві тенденції були достатньо прогресивними і для того часу, і для науки в цілому. Наукові погляди Платона, здобувши послідовників і супротивників, сприяли новим науковим пошукам.

Значний внесок у розвиток соціологічної думки, вчення про державу і суспільство вніс інший відомий давньогрецький філософ, учень Платона, Арістотель (384—322 до н. є.). Він започаткував логіку, психологію, політику, інші галузі знання, залишивши у спадщину вчення про суспільство, державу і владу. Його основними творами у протосоціологічному контексті можна вважати «Політику», «Етику», «Риторику».

За Арістотелем, першим елементом будь-якої історичної одиниці є родова община. Держава є об'єднанням родових громад.

Якщо Арістотель вважав, що сила — на боці «демократії», то Платон твердив, що сила — на боці тиранії, отже, необхідно знайти (виховати) такого тирана, який, погоджуючись узяти на себе місію освіченого монарха, царя-філософа, філософа-законодавця, здійснив би ідеал платонівської держави.

На формування багатовікової традиції тлумачення природного права величезний вплив мало римське юридичне мислення, яке, у свій час перебувало під значним впливом філософської школи стоїків. Стоїцизм, за назвою «розписна Стоя» — порт в Афінах, де викладав своє вчення засновник школи Зенон з Кіто-на (прибл. 336—264 до н. є.) — одна з головних течій після арістотелівської філософії. її історія охоплює період від приблизно 300 р. до н. є., коли Зенон почав викладати своє вчення, по II ст. н. є. (серед останніх великих представників стоїцизму Луцій-Анней Сенека (прибл. 4 до н. є. — 65 н. є.) і Марк Аврелій (121 — 180 н. є.). Згідно з вченням стоїків боги і природа — одне і те ж, а людина — частина богоприроди. Як сутність розумна людина є вже не просто членом-грома-дянином поліса, а елементом світу. Звідси випливає ідея світового, а не полісного громадянства. Світ, у свою чергу, є не тільки великий

організм, але й велика держава. І в цій державі громадяни принципово рівні один одному, бо людина є сутність розумна, а розум притаманний усім. Інакше кажучи, стоїчна філософія припускає цілком інший просторовий горизонт життя людини. Тут з'являється поняття найбільшої держави як держави держав, величезної імперії. Саме такій соціальній ситуації — постійний та єдиний культурно-політичний простір, що весь час розширюється, й адекватні міркування стоїків.

Філософ, впливовий релігійний діяч Аврелій Августин (Блаженний) — (354—430) — розглядав два різновиди держави — «град Божий» та «град земний» (церква і держава). Тобто одні люди живуть за земними стандартами, інші — за божественними. Тісний союз між ними утворив теократичну імперію, що стримала занепад рабовласництва. Він уперше глянув на історію людства як на єдиний, закономірний та об'єктивний процес. Августин вважав мир вищим ідеалом будь-якого суспільства, але в земному суспільстві він триває недовго, тому що його роздирають егоїзм і ворожнеча.

Протосоціологічні погляди в середньовіччі

Розпочавшись у V ст., епоха середньовіччя тривала три періоди: раннє середньовіччя (V—XI ст.), період розвинутого феодалізму (XI — середина XV ст.), пізнє середньовіччя (кінець XV — середина XVII ст.). Історичною межею стали розпад античного суспільства, падіння Західної Римської імперії, формування феодальних відносин, які, спричинивши суттєві соціально-політичні зміни, потребували відповідного теоретичного обґрунтування. Головним джерелом знань про світ, природу, людину, суспільні відносини стає релігія, суттєво потіснивши і навіть поставивши собі на службу науку.

Масові єретичні рухи, що прокотилися Європою в XI—XIII ст., засвідчили хиткість феодального устрою, доконечну потребу в доктрині, яка, обґрунтовуючи його непорушність, сприймалася в масах.

Одним з найпомітніших тогочасних мислителів, які взяли на себе місію, був ідеолог католицизму, впливовий релігійний діяч, домініканський монах Фома Аквінський (1225—1274). Широко застосовуючи положення Арістотеля, він виводить ієрархію форм світу: від Бога — чистого розуму — до духовного світу і матеріального, де вищі форми дають життя нижчим. За таким же ієрархічним принципом будується й суспільство: піддані підкоряються царям і світській владі на основі законів, як природних і писаних, так людських і божественних. Людська воля має підкорятися волі Бога, порушення феодальних законів є тяжким гріхом. Виділяючи чотири види законів, Фома Аквінський вибудовує досконалу, на його погляд, систему світового порядку: народ — володар — законолюдський — закон природний — закон божественний — закон вічний.

За середньовіччя формою соціальної і політико-правової теорії стали єретичні рухи народних мас (бо-гоміли, катари, альбігойці), які, не заперечуючи основної догматики християнства, виражали соціальний протест проти існуючої католицької церкви та феодально-кріпосницького ладу. Яскравим прикладом є вчення Марселія Падуанського (1280—1343). Значний внесок у розвиток пізнання людини, суспільства зробили представники середньовічного гуманізму Аліг'єрі Данте (1265—1321), Франческо Петрарка (1304— 1374), Леонардо Бруні (1370—1444), В. Лоренно (1407—1457) та ін. Проте в цілому середні віки — це період спаду в історії політичних, соціальних і правових вчень порівняно з античним світом, що було зумовлено догматичним тиском, насамперед з боку католицтва, схоластичністю, метафізичністю свідомості.

Протосоціологічні погляди доби Відродження

Епоха Відродження стала своєрідним синтезом культури, філософських, політичних знань, властивих античності й середньовіччю. Головна домінанта її: орієнтація суспільно-політичної, естетичної думки, культури і мистецтва до ідейно-теоретичних джерел античності. У центрі світоглядних, естетичних конструкцій фігурує людина, а гуманізм — своєрідне світське вільнодумство — витісняє догматизм церкви, схоластику. Повага до гідності людини, визнання пріоритету її прав, необхідності гармонійного їх розвитку і соціального буття були в цей час провідними.

У розвитку філософської, соціологічної думки епохи Відродження окреслюється три етапи:

1. Гуманістичний (середина XIV — середина XV ст.), якому властиве протиставлення середньовічного теоцентризму інтересу до людини, її зв'язків зі світом.
2. Неоплатонівський (середина XV ст. — перша третина XVI ст.), на якому домінує розгляд проблем буття.
3. Натуралістичний (середина XVI ст. — початок XVII ст.), з його прагненням пристосувати закони природи до пізнання соціальної реальності.

Пожвавлення інтересу до філософських, соціально-політичних вчень Платона, Арістотеля, Цицерона мало не стільки пізнавальний мотив, скільки виражало намагання, розвинувши їх, пристосувати до нових історичних реалій. Відповідно в основі соціальних конструкцій мислителів Відродження — гуманістичні принципи організації суспільства. Англійський юрист, філософ — Томас Мор (1478—1535) у своїй праці «Утопія» основною причиною пороків буржуазної держави вважає приватну власність і зумовлені нею суперечності інтересів особи та суспільства, девіан-тну поведінку людей тощо. Його ідеальне суспільство має базуватися на суспільній власності, обов'язковій праці для всіх. Найвища цінність такого суспільства — людина, її здоров'я. У ньому відсутні нерівність, пороки.

Італійський філософ, політичний діяч Томазо Кампанелла (1568—1639) визнавав астральну залежність розвитку людського суспільства, вважаючи водночас людину істотою вільною, діяльною, здатною впливати на суспільне життя. Його ідеальна держава — «Місто Сонця» — це суспільство з общинним характером зв'язків, яке базується на відсутності приватної власності, спільній праці. Як і Платон, вважав необхідним державне регулювання статевих стосунків і виховання дітей.

Англійський філософ Френсіс Бекон (1561—1626) продовжив традицію концепцій соціального утопізму. Джерелом права вважав не Бога, а природний закон, витворений людським розумом. Люди мають об'єднуватися за принципом справедливості — не робити іншому того, чого не бажаєш собі. Пріоритетом повинна користуватися істина, бо закон часто може перешкоджати правовій рівності та справедливості, підтримувати насильство.

У цей період на історичній арені постають нові класи — буржуазія і пролетаріат, хоч політичне панування ще утримували у своїх руках феодали, підтримувані церквою, яка монополізувала духовне життя. З особливою гостротою поставала необхідність дослідження нових реалій і тенденцій соціально-політичного буття. Молода буржуазія виявляла власний і стимулювала інтерес вчених до проблем розвитку держави, права, політичного устрою, функціонування і розвитку механізмів влади.

Одним з перших спробував кристалізувати ідеї буржуазії італійський політичний діяч, історик Нікколо Макіавеллі (1469—1527). Найвідомішим з його творів є «Государ». Природа людини однакова в усіх державах і в усіх народів: інтерес є універсальним чинником людських дій, з яких складаються їх відносини, установи, історія. Отже, щоб управляти людьми, треба знати причини їх вчинків, їх прагнення та інтереси. Н. Макіавеллі відтворює античні ідеї про виникнення держави та кругообіг форм правління. Перевагу віддає, як і Арістотель, змішаній формі державного укладу (з монархії, аристократії та демократії). Обов'язки держави — захищати майнові й особисті права громадян, виражати інтереси громадянського суспільства. Хоча правлять за допомогою страху і насильства, та щоб не збуджувати ненависть, держава не повинна порушувати майнових та особистих прав громадян. Найгірший гніт, що накладається державою: її прагнення знесилити і підірвати будь-яку діяльність суспільства задля свого піднесення. Вже у цих міркуваннях простежується розмежування суспільства і держави, цивільної і політичної сфер. Особливо яскраво воно виявилося у висловлюваннях про співвідношення політики і моральності. Відповідно до концепції Макіавеллі політична діяльність і політична влада в особі держави — синоніми аморальності. Така аморальність закладена в тих політичних відносинах, за яких член суспільства — або гнобитель, або гноблений. І, природно, з'являється громадянське суспільство як щось третє, як сфера громадського життя, що є по суті моральним буттям, у глибині своєї аполітичності (праця, задоволення первинних потреб, любов,

родина, хобі, турбота про збільшення власності) — приватне життя. Заслугою Макіавеллі є подолання теологічних ідей і дослідження держави як суспільного явища. Він розробив чотири принципи, які мали неабиякий вплив на розвиток теорії сучасного соціального менеджменту. Стверджував, що правитель, який бажає досягти успіху, повинен звіряти свої дії з законами необхідності (долі), а також зі способами поведінки підлеглих. Ідеї Макіавеллі не тільки втілювалися у тогочасних політичних режимах, але й набули подальшого розвитку у працях його послідовників. Зокрема були покладені в основу теорій сучасного менеджменту та соціального управління, дали поштовх теоріям еліт, бюрократії, корупції, постіндустріального суспільства і політичного прогнозування, а також контівській теорії «суспільного консенсусу».

Ідеолог абсолютизму, французький публіцист, спеціаліст у галузі державного права Жан Боден (1530— 1596) вважав розвиток суспільства поступовим процесом, стверджував, що географічні чинники можуть визначати особливості соціального життя людей, їх соціально-психологічні властивості, розвиток науки. Вплив природного середовища зумовлює, на його думку, розвиток кровно-господарських родин — союзів, з яких виростає держава. Істотною її ознакою Боден вважав суверенітет, значну увагу приділяючи його характеристикам. Багато в чому продовжуючи вчення Арістотеля, першочергового значення надавав формі держави, вважав пануючу верству суспільства вирішальним фактором у державній законотворчості.

Питання для самоперевірки:

1.Які основні риси протосоціологічного періоду?

2. Які основні риси протосоціологічних поглядів в середньовіччі?

3. Які основні риси протосоціологічних поглядів доби Відродження?

Домашнє завдання: дати відповідь на питання для самоперевірки та законспектувати матеріал з теми

Рекомендована література: Волович В. І. Соціологія : підручник. - К: ЦУЛ, 2019; Юрій М. Ф. Соціологія : підручник / М. Ф. Юрій. – Київ: Кондор, 2019

Шановні учні! Нагадую, що на виконані вами завдання чекає моя електронна пошта: kvasha.n.v@gmail.com або Вайбер за номером: 093-74-98-200, але не пізніше 20:00